

Proposta d'Aspaym Catalunya a la Consulta Pública decret de l'assistència personal a Catalunya

1. Totes les persones en situació de dependència, independentment de la tipologia de la seva discapacitat, han de poder accedir a aquesta prestació?

Actualment, tot i que totes les persones amb discapacitat haurien d'accedir a aquesta prestació ens trobem amb diverses barreres que impedeixen aquest objectiu:

a) La falta de coneixement de part la població amb discapacitat respecte als serveis municipals com per exemple el servei d'assistència de l'IMPD i les dificultats per a diferenciar entre els serveis socials (que cobreixen un petit espectre d'hores) i els oferts per realitzar plans de vida independent (que cobreixen totes les hores necessàries per a la persona)

b) La falta de solidesa econòmica i de recursos en els diversos municipis de Catalunya. Aquesta problemàtica genera grans llistes d'espera per a l'obtenció d'aquest servei essencial

c) L'herència de models de cura paternalistes i la falta de consciència social sobre el que és l'assistència personal i com aquesta fomenta el dret i la necessitat d'autonomia de les persones. És necessari treballar en l'apoderament de les persones amb discapacitat com a éssers amb totes les seves facultats de decisió i de dirigir la seva vida de forma autònoma i independent mitjançant la figura de l'assistent personal i sense dependre (emocional o físicament) del seu entorn. Diferència entre un cuidador i un assistent personal i prendre consciència de la filosofia de vida independent.

2. Quina hauria de ser la intensitat i l'import de la prestació òptims per atendre a les necessitats de les persones i alhora ser sostenible econòmicament per l'administració?

Les administracions han de poder oferir un servei que respecti i doni resposta a les necessitats de les persones amb discapacitat per poder assolir el seu dret a igualtat d'oportunitats. La seva sostenibilitat econòmica resideix en la bona gestió del servei i dels recursos així com en l'apoderament de la persona i diferenciació de les activitats que pot realitzar de forma independent d'aquelles que requereix assistent personal.

Estem parlant d'un servei essencial i indispensable per a les persones amb discapacitat física. És necessari fer una inversió econòmica adient i apostar a escala social. Així mateix la disposició d'aquesta figura aporta una millor qualitat de vida a les persones beneficiàries i exerceix de factor protector que indirectament influeix en una menor probabilitat de requerir assistència mèdica i/o psicològica. És a dir, indirectament influeix en una menor inversió de l'estat en la d'assistència mèdica o psicològica i disminueix la inversió de l'estat.

3. És necessària una formació de tipus sanitari per prestar serveis com a assistent personal?

És necessari una formació bàsica de tipus sanitària centrada en les necessitats del col·lectiu que es treballa. Per a això, cal una major inversió en la professionalització en la figura de l'assistent personal.

4. La formació i la intensitat de la prestació hauria de ser diferent en funció de la persona receptora de la mateixa, és a dir, necessiten el mateix perfil professional una persona amb discapacitat física que d'altres amb problemàtica de salut mental o amb discapacitat intel·lectual?

Sí, cada assistent personal ha d'estar especialitzat en les característiques del col·lectiu amb què treballa. El nostre servei d'assistència personal, per exemple, està especialitzat en lesió medul·lar i discapacitat física.

Les persones que beneficiaries del nostre servei requereixen la figura d'un assistent personal que fomenti el seu apoderament, autonomia i independència. Que les acompanyi en les situacions on requereixen algun però que sempre estigui en segon pla, fomentant la seva autodeterminació i presa de decisions. Que conegui les seves necessitats personals i casuístiques per adaptar-se a aquestes.

5. La potenciació d'aquesta prestació permetrà reduir les llistes d'espera a places residencials al fer-la més interessant?

Efectivament. La figura de l'assistent personal evita la institucionalització de la persona a residències, permetent la seva vida de forma independent i autònoma en el seu entorn. Així mateix, el fet que la persona pugui continuar residint al seu habitatge permet estalviar places a residències.